SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (četrti senat)

z dne 20. septembra 2011 *

V zadevi T-232/10,

Couture Tech Ltd s sedežem v Tortoli (Britanski Deviški otoki), ki jo zastopa B. Whyatt, barrister,

tožeča stranka,

proti

Uradu za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT), ki ga zastopa G. Schneider, zastopnik,

tožena stranka,

zaradi tožbe zoper odločbo drugega odbora za pritožbe UUNT z dne 5. marca 2010 (zadeva R 1509/2008-2) glede zahteve za registracijo figurativnega znaka, ki prikazuje sovjetski grb, kot znamke Skupnosti,

* Jezik postopka: angleščina.

SPLOŠNO SODIŠČE (četrti senat),

v sestavi I. Pelikánová (poročevalka), predsednica, K. Jürimäe, sodnica, in M. van der Woude, sodnik,

sodni tajnik: E. Coulon,

na podlagi tožbe, vložene v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 21. maja 2010,

na podlagi odgovora na tožbo, vloženega v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 7. septembra 2010,

na podlagi sklepa predsednika Splošnega sodišča z dne 9. decembra 2010, s katerim je bila zavrnjena zahteva za izločitev sodnika, ki jo je vložila tožeča stranka,

ker stranki v roku enega meseca po tem, ko sta bili obveščeni o koncu pisnega postopka, nista vložili predloga za razpis obravnave in je Splošno sodišče na podlagi poročila sodnice poročevalke in člena 135a Poslovnika Splošnega sodišča zato odločilo, da ne bo opravilo ustnega postopka,

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

1 Tožeča stranka, Couture Tech Ltd, je 22. decembra 2006 pri Uradu za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT) na podlagi Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti (UL 1994, L 11, str. 1), kakor je bila spremenjena (nadomeščena z Uredbo Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Skupnosti (UL L 78, str. 1)), vložila zahtevo za registracijo znamke Skupnosti.

2 Znamka, katere registracija je bila zahtevana, je prikazani figurativni znak:

3 Proizvodi in storitve, za katere je bila zahtevana registracija, spadajo v razrede 3, 14, 18, 23, 26 in 43 v smislu Nicejskega aranžmaja o mednarodni klasifikaciji proizvodov in storitev zaradi registracije znamk z dne 15. junija 1957, kakor je bil revidiran in spremenjen.

4 Preizkuševalec je z odločbo z dne 27. avgusta 2008 zavrnil zahtevo za registracijo, ker naj bi bila zahtevana znamka v nasprotju z javnim redom ali sprejetimi moralnimi načeli v smislu člena 7(1)(f) Uredbe št. 40/94 (postal člen 7(1)(f) Uredbe št. 207/2009) v povezavi s členom 7(2) Uredbe št. 40/94 (postal člen 7(2) Uredbe št. 207/2009).

5 Tožeča stranka je 20. oktobra 2008 zoper odločbo preizkuševalca vložila pritožbo.

6 Drugi odbor za pritožbe UUNT je z odločbo z dne 5. marca 2010 (v nadaljevanju: izpodbijana odločba) pritožbo zavrnil. Odbor za pritožbe je najprej ugotovil, da prijavljena znamka povsem natančno upodablja grb nekdanje Zveze sovjetskih socialističnih republik (ZSSR). Opirajoč se na zakonodajo in upravno prakso na Madžarskem, v Litvi in v Češki republiki, je odbor za pritožbe menil, da bi bistveni del zadevne javnosti, torej splošne javnosti, ki živi v delu Evropske unije, ki je bila podrejena sovjetskemu režimu, simbole, povezane z nekdanjo ZSSR, zaznaval kot nasprotujoče javnemu redu in sprejetim moralnim načelom. Odbor za pritožbe je iz tega sklepal, da je prijavljena znamka v nasprotju s členom 7(1)(f) Uredbe št. 207/2009, vsaj kar zadeva ozemlji Madžarske in Litve. Po mnenju odbora za pritožbe pa je iz člena 7(2) Uredbe št. 207/209 razvidno, da zadostuje, da je znak v nasprotju z javnim redom in sprejetimi moralnimi načeli v eni sami državi članici, da se zavrne njegova registracija. V teh okoliščinah je odbor za pritožbe sklenil, da je treba zavrniti registracijo znamke na podlagi člena 7(1)(f) in člena 7(2) Uredbe št. 207/2009.

Predlogi strank

7 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbo razglasi za dopustno;

– izpodbijano odločbo razveljavi;

– UUNT naloži plačilo stroškov.

8 UUNT Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbo zavrne;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

9 Tožeča stranka navaja dva tožbena razloga, pri čemer se prvi nanaša na kršitev členov 7(1)(f) in 7(2) Uredbe št. 207/2009, drugi pa na kršitev načel varstva legitimnih pričakovanj in pravne varnosti.

Prvi tožbeni razlog: kršitev členov 7(1)(f) in 7(2) Uredbe št. 207/2009

10 Prvi tožbeni razlog je sestavljen iz dveh delov. Prvi del se nanaša na to, da je odbor za pritožbe pri razlagi členov 7(1)(f) in 7(2) Uredbe št. 207/2009 napačno uporabil pravo. Drugi del se nanaša na napako pri presoji odbora za pritožbe, ker je te določbe uporabil za prijavljeno znamko.

Prvi del: napačna uporaba prava pri razlagi členov 7(1)(f) in 7(2) Uredbe št. 207/2009

– Trditve strank

11 Tožeča stranka najprej navaja, da v nasprotju s trditvami odbora za pritožbe iz člena 7(2) Uredbe št. 207/2009 ni razvidno, da je treba zavrniti registracijo znaka, če zanj velja absoluten razlog za zavrnitev iz člena 7(1) iste uredbe le v delu Unije.

12 Tožeča stranka namreč meni, da ima člen 7(2) Uredbe št. 207/2009 drug namen. Ta določba naj bi bila uporabna bodisi kadar v nekaterih nacionalnih pravih ni določb, ki bi ustrezale vsakemu od absolutnih razlogov za zavrnitev, predvidenih v členu 7(1) Uredbe št. 207/2009, bodisi kadar so v nacionalnih pravih predvideni dodatni

absolutni razlogi za zavrnitev v primerjavi s tistimi, ki so predvideni v zgoraj navedeni določbi. Posledica te določbe naj bi bila ta, da bi bili edini upoštevni razlogi v okviru postopka registracije znamke Skupnosti tisti, ki so našteti v členu 7(1) Uredbe št. 207/2009, ne glede na to, kateri absolutni razlogi za zavrnitev so določeni v kateri državi članici.

13 Tožeča stranka meni, da njeno stališče podpira izraz „ne glede na to“ iz člena 7(2) Uredbe št. 207/2009. Z razlago te določbe, ki jo zagovarja odbor za pritožbe, naj bi se namreč predpostavljalo, da se ti izrazi razumejo tako, kot da pomenijo „kadar“, „če“ ali „zadostuje, da“, zaradi česar naj bi bila ta določba napačno razumljena.

14 Tožeča stranka dodaja, da čeprav se člen 7(2) Uredbe št. 207/2009 nanaša na vse absolutne razloge za zavrnitev, določene v členu 7(1) iste uredbe, se razlaga odbora za pritožbe ne more uporabljati za vsakega od teh razlogov, zlasti ne za tistega, določenega v členu 7(1)(b) zgoraj navedene uredbe.

15 Drugič, tožeča stranka, opirajoč se na svojo razlago člena 7(2) Uredbe št. 207/2009, navaja, da je treba v nasprotju s tem, kar je menil odbor za pritožbe, pojma „javni red“ in „sprejeta moralna načela“ iz člena 7(1)(f) iste uredbe razlagati, kot da se nanašata na javni red in sprejeta moralna načela Unije. Vsebino teh pojmov bi bilo torej treba preučiti glede na pravo Unije, cilje in splošna načela, na katerih temelji in pri katerih vse države članice sodelujejo, ter glede na mednarodne konvencije, kot je Konvencija o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisana v Rimu 4. novembra 1950 (v nadaljevanju: EKČP). V nasprotju s tem pa naj bi bili zakonodaja, javni red in sprejeta moralna načela različnih držav članic, ki se lahko razlikujejo od tistih, ki obstajajo na ravni Unije, neupoštevni.

16 Tožeča stranka glede tega navaja, da je, drugače od nacionalnih znamk, vloga znamke Skupnosti sodelovati pri razvoju gospodarske dejavnosti na skupnem trgu. Zato naj bi, zlasti na podlagi uvodnih izjav od 2 do 4 Uredbe št. 207/2009, znamko Skupnosti urejalo enotno pravo Unije, uživala naj bi enotno varstvo in imela učinke na celotnem ozemlju Unije.

17 Enako naj bi bil UUNT v skladu z uvodno izjavo 12 Uredbe št. 207/2009 neodvisen organ, ki deluje v okviru prava Unije. V teh okoliščinah tožeča stranka meni, da sta tako UUNT kot sodišče Unije dolžna izvajati to uredbo na podlagi politike, neodvisne od politik posameznih držav članic.

18 Poleg tega naj bi pristop, po katerem se upoštevajo javni red in sprejeta moralna načela različnih držav članic, prekomerno oteževal postopek registracije znamke Skupnosti v škodo prijavitelja. Ta pristop naj bi od prijavitelja znamke, ki nasprotuje javnemu redu ali sprejetim moralnim načelom v samo eni od 27 držav članic Unije, zahteval, da pridobi in ohrani 26 nacionalnih registracij. Ta okoliščina naj bi bila še toliko bolj opazna, ker – čeprav je lahko na podlagi člena 110(2) Uredbe št. 207/2009 uporaba znamke Skupnosti prepovedana v eni državi članici, med drugim na podlagi kazenskega prava te države – ta okoliščina ne upravičuje, da se imetniku zadevne znamke Skupnosti ne priznajo njegove pravice.

19 Tožeča stranka meni, da njeno stališče potrjuje sodna praksa, v skladu s katero je sistem znamk Skupnosti samostojen sistem, ki se uporablja neodvisno od vseh nacionalnih sistemov. Ta sodna praksa naj bi namreč pomenila, da ni treba upoštevati dejstev iz držav članic niti združljivosti uporabe znamke Skupnosti s kazenskim pravom teh držav.

20 Podredno, ob predpostavki, da Splošno sodišče meni, da je treba upoštevati javni red in sprejeta moralna načela posameznih držav članic, tožeča stranka navaja, da mora UUNT s preizkusom, ki ga je opravil, upoštevati vse države članice ali skupine teh držav, in ne samo tiste, za katere se odloči, da jih navede. Zlasti bi moral opraviti „preizkus ravnotežja“, ker stališče ene države članice ali ene skupine teh držav ne bi smelo prevladati in se uporabiti za celotno Unijo.

21 UUNT izpodbija utemeljenost trditev tožeče stranke.

– Presoja Splošnega sodišča

22 Na prvem mestu je treba v skladu s sodno prakso člen 7(2) Uredbe št. 207/2009 razlagati tako, da je treba zavrniti registracijo znamke, če zanjo velja razlog za zavrnitev iz člena 7(1) te uredbe v delu Unije. Tak del je lahko ena sama država članica (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 22. junija 2006 v zadevi Storck proti UUNT, C-25/05 P, ZOdl., str. I-5719, točki 81 in 83).

23 Glede trditev tožeče stranke, s katerimi oporeka tej razlagi, je treba najprej ugotoviti, da ta razlaga ni v nasprotju z besedilom člena 7(2) Uredbe št. 207/2009. Uporaba izraza „ne glede na to“ v tej določbi pomeni, da če za znak velja absolutni razlog za zavrnitev samo v delu Unije, to ne preprečuje uporabe člena 7(1) Uredbe št. 207/2009. Tako je treba v skladu z odstavkom 1 v povezavi z odstavkom 2 člena 7 te uredbe zavrniti registracijo znamke, če zanjo velja absolutni razlog za zavrnitev na celotnem ozemlju Unije ali samo na delu tega ozemlja.

24 Dalje, čeprav je člen 7(2) Uredbe št. 207/2009 zapisan na splošno, pa iz njegovega besedila ni razvidno, da mora biti pravilo, ki ga določa, nujno veljavno za vsakega od razlogov za zavrnitev, naštetih v členu 7(1) te uredbe. V preostalem, glede absolutnega razloga za zavrnitev, predvidenega v členu 7(1)(b) Uredbe št. 207/2009, ki ga tožeča stranka posebej poudarja, je popolnoma mogoče, da znak nima razlikovalnega učinka samo v delu Unije, med drugim zato, ker ima semantično vsebino samo v nekaterih jezikih ali zaradi različnih praks, povezanih s trženjem zadevnih proizvodov ali storitev.

25 Nazadnje je treba poudariti, da čeprav so razlogi za zavrnitev, določeni v členu 7(1) Uredbe št. 207/2009 edini upoštevni v okviru postopka registracije znamke Skupnosti, in sicer neodvisno od absolutnih razlogov za zavrnitev, določenih s pravom držav članic, to izhaja iz narave uredbe kot akta, ki zavezuje glede vseh svojih elementov in se neposredno uporablja v vsaki državi članici. V zvezi s tem besedilo te določbe predvideva izčrpen seznam absolutnih razlogov za zavrnitev, ki se ne nanaša na tiste, predvidene s pravi držav članic. Enako člen 1(1) Uredbe št. 207/2009 določa, da se znamke Skupnosti registrirajo v skladu s pravili iz te uredbe in na način, predpisan s to uredbo. Zato razlage člena 7(2) Uredbe št. 207/2009, ki jo predlaga tožeča stranka, ni mogoče sprejeti, ker bi temu odstavku odvzela polni učinek.

26 V teh okoliščinah je treba skleniti, da je, kot je ugotovil odbor za pritožbe, iz člena 7(1)(f) in (2) Uredbe št. 207/2009 razvidno, da je treba zavrniti registracijo znamke, kadar je ta v delu Unije, ki lahko obsega eno samo državo članico, v nasprotju z javnim redom in sprejetimi moralnimi načeli.

27 Drugič, glede vprašanja, ali je treba pojma „javni red“ in „sprejeta moralna načela“ razlagati le glede na okoliščine, ki so skupne vsem državam članicam, oziroma ali je treba upoštevati tudi posebne okoliščine posameznih držav članic, je treba poudariti,

da je v skladu s sodno prakso bistvena funkcija znamke identifikacija trgovskega izvora proizvoda ali storitve, da bi bilo tako omogočeno potrošniku, ki kupi proizvod ali storitev, ki ju označuje znamka, da ob poznejšem nakupu izbere enako, če je bila izkušnja nakupa pozitivna, ali drugo, če je bila negativna (sodba Splošnega sodišča z dne 27. februarja 2002 v zadevi Eurocool Logistik proti UUNT (EUROCOOL), T-34/00, Recueil, str. II-683, točka 37).

28 Tako je znamka namenjena uporabi v javnosti, ki je sestavljena iz potrošnikov proizvodov in storitev, ki jih označuje.

29 V splošnem interesu, ki stoji za absolutnim razlogom za zavrnitev iz člena 7(1)(f) Uredbe št. 207/2009 je, da se ne registrirajo znaki, ki bi škodili javnemu redu ali sprejetim moralnim načelom pri taki uporabi na ozemlju Unije.

30 V teh okoliščinah je treba obstoj absolutnega razloga za zavrnitev iz člena 7(1)(f) Uredbe št. 207/2009 presojati glede na zaznavanje povprečnega potrošnika – ki je na ozemlju Unije – proizvodov ali storitev, za katere je zahtevana registracija.

31 Po eni strani so potrošniki na ozemlju Unije po sami definiciji na ozemlju države članice.

32 Po drugi strani znaki, ki jih lahko upoštevna javnost zaznava kot nasprotne javnemu redu ali sprejetim moralnim načelom, niso enaki v vseh državah članicah, med drugim iz jezikovnih, zgodovinskih, socialnih ali kulturnih razlogov.

33 Zato na zaznavo, da znamka je v nasprotju z javnim redom ali sprejetimi moralnimi načeli ali ni, vplivajo okoliščine, ki so lastne državi članici, v kateri so potrošniki, ki sestavljajo upoštevno javnost.

34 Zato je treba šteti, da je treba za uporabo absolutnega razloga za zavrnitev iz člena 7(1)(f) Uredbe št. 207/2009 upoštevati ne le okoliščine, ki so skupne državam članice Unije, ampak tudi posebne okoliščine posameznih držav članic, ki lahko vplivajo na zaznavo upoštevne javnosti, ki je na ozemlju teh držav.

35 Tega sklepa trditve tožeče stranke ne omajajo.

36 Tako je, prvič, sistem znamk Skupnosti resda samostojen sistem, ki se uporablja neodvisno od vseh nacionalnih sistemov (glej sodbo Splošnega sodišča z dne 13. septembra 2005 v zadevi Sportwetten proti UUNT – Intertops Sportwetten (INTERTOPS), T-140/02, ZOdl., str. II-3247, točka 31 in navedena sodna praksa). Ta okoliščina med drugim pomeni, da je treba obstoj absolutnega razloga za zavrnitev iz člena 7(1)(f) Uredbe št. 207/2009 v vseh primerih presojati v skladu z merilom, predvidenim v tej določbi, ki se razlaga glede na zaznavanje upoštevne javnosti, ki je na ozemlju Unije ali na delu tega ozemlja. Vendar samostojnost sistema znamk Skupnosti ne nasprotuje upoštevanju posebnih okoliščin držav članic, ki lahko vplivajo na to zaznavo.

37 Glede, v tem kontekstu, zakonodaje in upravne prakse nekaterih držav članic, na kateri se sklicuje odbor za pritožbe v izpodbijani odločbi, je treba poudariti, da so bili ti elementi upoštevani ne zaradi normativne veljave, ampak kot indici, ki omogočajo presojo tega, kako upoštevna javnost, ki je v zadevnih državah članicah, zaznava

simbole, povezane z nekdanjo ZSSR. V teh okoliščinah odboru za pritožbe ni mogoče očitati, da v zvezi s tem ni upošteval samostojnosti sistema znamk Skupnosti.

38 Drugič, cilj razvoja skupnega trga ne upravičuje, da se v delu tega trga škodi javnemu redu ali sprejetim moralnim načelom.

39 Tretjič, ker je iz člena 76(1) Uredbe št. 207/2009 razvidno, da UUNT preveri dejstva po uradni dolžnosti, ni mogoče šteti, da razlaga iz točke 34 zgoraj pretirano oteži postopek registracije v škodo prijavitelja. UUNT mora namreč preveriti obstoj absolutnih razlogov za zavrnitev v vseh delih Unije. Nato mora prijavitelj predložiti svoje pripombe na ugovore, ki jih je podal preizkuševalec ob koncu preizkusa.

40 Četrtič, nujnost pridobiti in ohraniti nacionalne registracije, ko za znamko velja absolutni razlog za zavrnitev iz člena 7(1) Uredbe št. 207/2009 samo v delu Unije, je neposredna posledica enotnosti znamke Skupnosti, ki je določena v uvodni izjavi 3 Uredbe št. 207/2009 in v njenem členu 1(2). Ta okoliščina je torej bistvo sistematike te uredbe.

41 Petič, člen 110(2) Uredbe št. 207/2009 se nanaša na prepoved uporabe znamke Skupnosti, ki je predmet registracije. Zato se na to določbo ni mogoče sklicevati v okviru preučitve obstoja absolutnega razloga za zavrnitev iz člena 7(1)(f) Uredbe št. 207/2009, ki se preverja pred registracijo znamke.

42 Ob upoštevanju navedenega je treba skleniti, da odbor za pritožbe ni napačno uporabil prava, ker je štel, po eni strani, da je treba na podlagi člena 7(2) Uredbe št. 207/2009 zavrniti registracijo znaka, če zanj velja absolutni razlog za zavrnitev iz člena 7(1)(f) iste uredbe samo v delu Unije, kamor je lahko vključena ena sama država članica, in po drugi strani, da je treba za razlago pojmov „javni red“ in „sprejeta moralna načela“ upoštevati posebne okoliščine posameznih držav članic.

43 Zato je treba prvi del prvega tožbenega razloga zavrniti kot neutemeljen.

Drugi del: napačna presoja pri uporabi člena 7(1)(f) in (2) Uredbe št. 207/2009 za prijavljeno znamko

– Trditve strank

44 Opirajoč se na svojo razlago člena 7(1)(f) in (2) Uredbe št. 207/2009, predstavljeno v okviru prvega dela, tožeča stranka poudarja, da prijavljena znamka ni v nasprotju z javnim redom ali sprejetimi moralnimi načeli Unije in zato zahteva za njeno registracijo ne bi smela biti zavrnjena.

45 Tožeča stranka glede tega navaja, da je, drugače od kljukastega križa, politični pomen grba nekdanje ZSSR izginil in ga je zamenjal provokativni pomen, povezan s pojmom avantgarde, tako da je prijavljena znamka pridobila „novi razlikovalni učinek“.

46 Tožeča stranka dodaja, da grb, ki sestavlja prijavljeno znamko, ni bil prepovedan v nobeni državi članici Unije, Komisija pa je poleg tega leta 2005 zavrnila zahtevo za splošno prepoved komunističnih simbolov. Dejstvo, da so nekatere uporabe teh simbolov morda prepovedane na Madžarskem in v Litvi, naj bi bilo v okviru postopka registracije nepomembno.

47 Nazadnje, tožeča stranka poudarja, da ni izključeno, da so prepovedi uporabe simbolov, kot je prijavljena znamka, določene v madžarskem in litovskem pravu, v nasprotju z EKČP.

48 UUNT izpodbija utemeljenost trditev tožeče stranke.

– Presoja Splošnega sodišča

49 V skladu s členom 7(1)(f) Uredbe št. 207/2009 se kot znamka ne registrirajo znamke, ki so v nasprotju z javnim redom ali sprejetimi moralnimi načeli.

50 Iz tega, kar je bilo navedeno v okviru prvega dela tega tožbenega razloga, je razvidno, da je treba preučitev tega, ali je znak v nasprotju z javnim redom ali sprejetimi moralnimi načeli, opraviti glede na to, kako upoštevna javnost v Uniji ali njenem delu zaznava ta znak, ko se uporablja kot znamka. Ta del Unije lahko pomeni tudi eno samo državo članico.

51 Najprej, v obravnavanem primeru se ne izpodbija, da je upoštevna javnost širša javnost. Zato, kot je odbor za pritožbe pravilno poudaril v točki 37 izpodbijane odločbe, je treba upoštevati zaznavo povprečnega potrošnika iz te javnosti, ki ima običajne pragove občutljivosti in tolerance.

52 Sklep odbora za pritožbe, da je prijavljena znamka v nasprotju z javnim redom ali sprejetimi moralnimi načeli, je utemeljen med drugim s preučitvijo elementov v zvezi s položajem na Madžarskem zaradi odločilnega vpliva, ki ga je nekdanja ZSSR imela na to državo članico v nedavni zgodovini.

53 Prvič, odbor za pritožbe se je skliceval na člen 269/B iz *1978. évi IV. törvény a Büntetö Törvénykönyvröl* (zakon št. IV iz leta 1978 o kazenskem zakoniku, v nadaljevanju: madžarski kazenski zakonik) z naslovom „Uporaba simbolov despotizma“. V tej določbi je navedeno:

„(1) Vsaka oseba, ki

(a) razdeljuje,

(b) uporablja v širši javnosti,

(c) razkazuje v javnosti,

kljukasti križ, odlikovanja SS, puščičasti križ, srp in kladivo, peterokrako rdečo zvezdo ali simbol, ki jih predstavlja, pri tem pa ni izpolnjen dejanski stan hujšega kaznivega dejanja, stori prestopek, za katerega se lahko izreče globa.

(2) Osebe, ki v odstavku 1 navedeno dejanje storijo z namenom širjenja znanja, vzgoje, znanosti, umetnosti ali informacij o zgodovinskih ali sodobnih dogodkih, se ne kaznujejo.

(3) Odstavka 1 in 2 se ne uporabljata za veljavne uradne znake držav."

54 Odbor za pritožbe je pojasnil, da je v skladu s komentarji madžarskega kazenskega zakonika simbol označeval idejo, osebo ali dogodek in vključeval znak ali sliko, zasnovana za to, da sta povezovala ta znak in označene idejo, osebo ali dogodek. Poleg tega naj bi uporaba v javnosti vključevala možnost, da bo znak na proizvodu kot znamka, ko se proizvod razdeljuje na trgu.

55 Drugič, odbor za pritožbe se je skliceval na smernice Magyar Szabadalmi Hivatal (madžarski patentni urad), ki je 1. januarja 2011 postal Szellemi Tulajdon Nemzeti Hivatala (madžarski urad za intelektualno lastnino), v skladu s katerimi se znaki, ki vključujejo „simbole despotizma", štejejo za nasprotne javnemu redu.

56 Ob upoštevanju teh elementov je odbor za pritožbe presodil, da bi upoštevna javnost na Madžarskem prijavljeno znamko zaznavala, kot da je v nasprotju z javnim redom ali sprejetimi moralnimi načeli, ker simbolizira nekdanjo ZSSR.

57 Glede utemeljenosti te ugotovitve je treba najprej ugotoviti, da v okviru presoje obstoja absolutnega razloga za zavrnitev iz člena 7(1)(f) Uredbe št. 207/2009 elementi iz nacionalnega prava, kakršne je preučil odbor za pritožbe v tem primeru, niso uporabljeni zaradi svoje normativne veljave in torej niso pravila, na katera je UUNT vezan.

Kot je bilo opozorjeno v točki 36 zgoraj, je namreč sistem znamk Skupnosti samostojen sistem, ki se uporablja neodvisno od vseh nacionalnih sistemov.

58 Vendar ti elementi pomenijo indice, ki omogočajo presojo tega, kako upoštevna javnost v zadevnih državah članicah zaznava nekatere kategorije znakov.

59 Tako je v obravnavanem primeru iz člena 269/B madžarskega kazenskega zakonika, kot ga razlagata doktrina in upravna praksa, razvidno, da je madžarski zakonodajalec menil, da je nujno prepovedati nekatere uporabe „simbolov despotizma“, med katerimi so srp in kladivo ter peterokraka rdeča zvezda. Tej prepovedi, ki se nanaša tudi na uporabo zadevnih znakov kot znamk, so dodane tudi kazenske sankcije.

60 Tožeča stranka ne izpodbija ugotovitve odbora za pritožbe, da uporaba „simbolov despotizma“ kot znamke pomeni, da se taki simboli zaznavajo, kot da so na Madžarskem v nasprotju z javnim redom ali sprejetimi moralnimi načeli.

61 Ne izpodbija niti, da prijavljena znamka ponazarja grb nekdanje ZSSR in da med drugim vključuje srp in kladivo ter rdečo peterokrako zvezdo.

62 V teh okoliščinah je treba šteti, da odbor za pritožbe s tem, da je ugotovil, da bi znaten del upoštevne javnosti na Madžarskem uporabo prijavljene znamke kot znamke zaznaval, kot da je v nasprotju z javnim redom ali sprejetimi moralnimi načeli v smislu člena 7(1)(f) Uredbe št. 207/2009, ni storil napake pri presoji.

63 S trditvami tožeče stranke te ugotovitve ni mogoče ovreči.

64 Iz navedenega je torej razvidno, da – kar zadeva Madžarsko – semantična vsebina grba nekdanje ZSSR ni bila oslabljena ali spremenjena tako, da se ta grb ne bi več zaznaval kot politični simbol. Kot je namreč opozoril odbor za pritožbe, je znaten del upoštevne javnosti na Madžarskem živel v obdobju odločilnega vpliva nekdanje ZSSR.

65 K temu je dodano dejstvo, da prijavljena znamka le ponazarja grb nekdanje ZSSR in torej ne vključuje dodatnih elementov, ki bi lahko oslabili ali spremenili semantično vsebino tega simbola.

66 Okoliščina, da nekatere uporabe „simbolov despotizma“ po madžarskem pravu niso prepovedane, v obravnavanem primeru ni pomembna. Iz točk od 27 do 29 in 50 zgoraj je namreč razvidno, da je treba obstoj absolutnega razloga za zavrnitev iz člena 7(1)(f) Uredbe št. 207/2009 preučiti glede na način, kako se bo ta znak zaznaval, ko bo uporabljen kot znamka.

67 Zadnjič, Splošno sodišče ni pristojno za presojo združljivosti člena 269/B madžarskega kazenskega zakonika z EKČP. Vsekakor ta okoliščina v obravnavanem primeru ni pomembna, ker je iz točk 57 in 58 zgoraj razvidno, da je treba to določbo upoštevati ne zaradi njene normativne veljave, ampak kot indic, ki omogoča presojo zaznave s strani upoštevne javnosti na Madžarskem.

68 Vendar so v skladu s členom 6(3) PEU temeljne pravice, kakor jih zagotavlja EKČP in kakor izhajajo iz ustavnega izročila, skupnega državam članicam, kot splošna načela del prava Unije. Zato upoštevanje teh temeljnih pravic pomeni pogoj zakonitosti aktov Unije, kot je izpodbijana odločba, sodišče Unije pa mora zagotoviti, da se spoštujejo.

69 Glede tega ima v skladu s členom 10(1) EKČP vsakdo pravico do svobodnega izražanja, ki med drugim obsega svobodo sprejemanja in sporočanja obvestil in idej brez vmešavanja javne oblasti.

70 V skladu s členom 10(2) EKČP je lahko svoboda izražanja podvržena nekaterim omejitvam, ki jih določa zakon in ki so nujne v demokratični družbi, med drugim zaradi varnosti države, njene ozemeljske celovitosti, zaradi javne varnosti, preprečevanja neredov ali kaznivih dejanj ali za varovanje morale.

71 Tožeča stranka pa ni predložila nobene trditve, s katero bi dokazala, da zavrnitev registracije prijavljene znamke pomeni poseg v izvrševanje svoboščine, ki jo zagotavlja člen 10(1) EKČP, in da ta poseg ne izpolnjuje zahtev iz odstavka 2 istega člena. Tožeča stranka torej nikakor ni upravičena, da bi se sklicevala na EKČP v okviru tega spora.

72 Zaradi vsega navedenega je treba skleniti, da odbor za pritožbe s tem, da je ugotovil, da je prijavljena znamka v nasprotju z javnim redom ali s sprejetimi moralnimi načeli v zaznavi upoštevne javnosti, ki je na Madžarskem, ni storil napake pri presoji, zato je treba zavrniti registracijo te znamke na podlagi člena 7(1)(f) in (2) Uredbe št. 207/2009.

73 Zato je treba drugi del prvega tožbenega razloga zavrniti kot neutemeljen, ne da bi bilo treba presoditi druge elemente, ki jih je preučeval odbor za pritožbe, ki se nanašajo na zaznavo upoštevne javnosti, ki je v Litvi in v Češki republiki.

74 Ker sta bila zavrnjena oba dela prvega tožbenega razloga, je treba ta tožbeni razlog zavrniti v celoti.

Drugi tožbeni razlog: kršitev načela legitimnih pričakovanj in pravne varnosti

Trditve strank

75 Tožeča stranka zatrjuje, da je odbor za pritožbe kršil načeli varstva legitimnih pričakovanj in pravne varnosti, ker je zavrnil registracijo prijavljene znamke, medtem ko je UUNT sprejel registracijo njene znamke št. 3958154, ki je vsebovala enak znak in ki je bila preučena v enakih okoliščinah kot prijavljena znamka. Pri registraciji znamke št. 3958154 je UUNT tožeči stranki dal natančna in nepogojna implicitna zagotovila o tem, da je mogoče zadevni znak registrirati.

76 Tožeča stranka v teh okoliščinah nasprotuje trditvi odbora za pritožbe, da naj bi bila registracija znamke št. 3958154 rezultat napake. Ni namreč naloga prijavitelja, da ugotavlja, ali je rezultat preizkusa zanesljiv. Nasprotno, UUNT mora opraviti temeljito in primerno analizo ter jasno in zanesljivo uporabiti Uredbo št. 207/2009.

77 Tožeča stranka dodaja, da po njenih informacijah v postopku preizkusa znamke št. 3958154 ni bilo nobene napake.

78 UUNT izpodbija utemeljenost trditev tožeče stranke.

Presoja Splošnega sodišča

79 V skladu s sodno prakso je treba zakonitost odločb odborov za pritožbe presojati zgolj na podlagi Uredbe št. 207/2009, kot jo razlaga sodišče Unije, in ne na podlagi prejšnje prakse odločanja UUNT (glej v tem smislu sodbo Splošnega sodišča z dne 27. februarja 2002 v zadevi Streamserve proti UUNT (STREAMSERVE), T-106/00, Recueil, str. II-723, točka 66).

80 Zato tožeča stranka ne more upravičeno zatrjevati, da ji je UUNT z registracijo znamke št. 3958154 dal zagotovila o tem, da je mogoče prijavljeno znamko registrirati. *A fortiori* se tožeča stranka glede tega ne more veljavno sklicevati na kršitev načela pravne varnosti.

81 V preostalem, ne glede na vprašanje, ali je registracija znamke št. 3958154 rezultat napake, preučitev prvega tožbenega razloga ni omogočila sklepanja, da je v izpodbijani odločbi, ki je edina, na katero se nanaša ta tožba, kakršna koli kršitev Uredbe št. 207/2009.

82 V teh okoliščinah je treba zavrniti drugi tožbeni razlog ter zato tožbo v celoti.

Stroški

83 V skladu s členom 87(2) Poslovnika Splošnega sodišča se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili priglašeni. Ker tožeča stranka ni uspela, se ji v skladu s predlogi UUNT naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (četrti senat)

razsodilo:

1. **Tožba se zavrne.**

2. **Couture Tech Ltd se naloži plačilo stroškov.**

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 20. septembra 2011.

Podpisi